

เสรีภาพในการสมาคมและสิทธิในการต่อรองร่วมในเอเชีย

ภาพรวม

เสรีภาพในการสมาคมและสิทธิในการต่อรองร่วมเป็นสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐานในการทำงานซึ่งเป็นส่วนสำคัญของการปกครองระบอบประชาธิปไตย สิทธิเหล่านี้สนับสนุนเสรีภาพของพลเมืองและเป็นเครื่องมือป้องกันการเลือกปฏิบัติ การแทรกแซงและการคุกคาม อีกทั้งยังมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมอย่างยั่งยืนในภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิกด้วย ในภูมิภาคที่มีประชากรหนาแน่นและมีความหลากหลายที่สุดของโลกแห่งนี้ สิทธิดังกล่าวช่วยเชื่อมโยงเป้าหมายทางสังคมเข้ากับความต้องการของเศรษฐกิจยุคโลกาภิวัตน์ ช่วยส่งเสริมความสามารถในการผลิต มาตรการในการแก้ไขปัญหาต่างๆ และการดำเนินอุตสาหกรรมอย่างราบรื่น และประกันว่าผลประโยชน์จากการเติบโตทางเศรษฐกิจ จะได้รับการแบ่งปันอย่างยุติธรรม

ตามปฏิญญาองค์การแรงงานระหว่างประเทศว่าด้วยหลักการและสิทธิขั้นพื้นฐานในการทำงานที่ได้ประกาศใช้ในการประชุมแรงงานระหว่างประเทศเมื่อปี ค.ศ.1998 ประเทศสมาชิกองค์การแรงงานระหว่างประเทศทุกประเทศ “ถึงแม้จะยังไม่ได้รับรองอนุสัญญาบางฉบับ ก็ถือว่ามีพันธะที่เกิดจากสมาชิกภาพที่จะต้องเคารพ ส่งเสริมและบังคับใช้หลักการต่างๆ ที่เกี่ยวกับสิทธิขั้นพื้นฐานต่างๆ ที่ได้รับบุไว้ในอนุสัญญาเหล่านั้น ด้วยความจริงใจตามหลักการของธรรมนูญองค์การแรงงานระหว่างประเทศ” พันธะนี้รวมถึงการประกันเสรีภาพในการสมาคมและยอมรับสิทธิในการต่อรองร่วมอย่างจริงจังด้วย

ข้อเท็จจริงที่สำคัญ

- ในทวีปเอเชียมีการรับรองอนุสัญญาหลักขององค์การแรงงานระหว่างประเทศแปดฉบับมากขึ้นซึ่งรวมถึงอนุสัญญาอันเกี่ยวกับเสรีภาพในการสมาคมและการต่อรองร่วม ประเทศสมาชิกองค์การแรงงานระหว่างประเทศในภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิกประมาณร้อยละ 46 ได้รับรองอนุสัญญาองค์การแรงงานระหว่างประเทศว่าด้วยเสรีภาพในการสมาคมและการประกันสิทธิในการเคลื่อนไหว ค.ศ.1948 (ฉบับที่ 87) และประเทศสมาชิกร้อยละ 64 ได้รับรองอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิในการเคลื่อนไหวและต่อรองร่วม ค.ศ.1949 (ฉบับที่ 98)
- แต่ลูกจ้างบางกลุ่มยังไม่ได้รับเสรีภาพในการสมาคมและการต่อรองร่วมนี้ ลูกจ้างในภาครัฐอยู่ในกลุ่มคนที่มักมีข้อจำกัดในด้านสิทธิในการเคลื่อนไหวและต่อรองร่วมมากที่สุด ในปัจจุบัน แนวโน้มทางเศรษฐกิจและการแปรรูปกิจการเป็นแบบเอกชนจำกัดเสรีภาพดังกล่าวและทำให้เกิดแนวโน้มที่จะเกิดการเผชิญหน้ากันได้ง่าย ลูกจ้างในภาคเกษตรประสบปัญหาต่างๆ หลายประการไม่ว่าจะเป็นการไม่ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายหรือการใช้ความรุนแรงและการคุกคามต่างๆ ต่อผู้ที่พยายามเคลื่อนไหว สำหรับพื้นที่ส่วนใหญ่ในภูมิภาคเอเชียนั้น เกษตรกรรมเป็นแหล่งงานที่ใหญ่ที่สุด สภาพการทำงานที่ยากลำบาก การใช้ความรุนแรงและการคุกคามเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นโดยทั่วไป สำหรับภาคการส่งออกยังคงมีรายงานเกี่ยวกับปัญหาในการเคลื่อนไหวแม้ว่าประเทศส่วนใหญ่จะบังคับใช้กฎหมายด้านแรงงานสัมพันธ์ในภาคอุตสาหกรรมการส่งออกแล้วก็ตาม ภาคการส่งออกนี้เติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว ใน ค.ศ.1975 มีพื้นที่อุตสาหกรรมเพื่อการส่งออก 79 แห่งใน 25 ประเทศทั่วโลกแต่ใน ค.ศ.2000 มีพื้นที่ดังกล่าว 3,000 แห่งใน 116 ประเทศและมีคนงานอย่างน้อย 43 ล้านคน คนงานต่างตัวมักไม่มีสิทธิในการเคลื่อนไหวไม่ว่าจะเป็นในทางกฎหมายหรือในทางปฏิบัติและผู้ที่ทำงานโดยไม่มีใบอนุญาตจะเสียเปรียบมาก ในทวีปเอเชียคนงานต่างตัวกึ่งหนึ่งหรือส่วนใหญ่เป็นสตรี ประชาชนกว่า 80 ล้านคนทั่วโลกมี

บทบาททางเศรษฐกิจนอกประเทศของตน คนรับใช้ในบ้านมักถูกเอาเปรียบและไม่มีสิทธิขั้นพื้นฐานในการทำงานแม้ว่าคนเหล่านี้มีจะบทบาททางเศรษฐกิจและสังคมมากขึ้นในตลาดแรงงานทั่วโลกก็ตาม ในภาคเศรษฐกิจนอกระบบนั้นมีการจ้างงานแฝงที่มีความคลุมเครืออยู่มากทำให้เกิดความสับสนในเรื่องขอบเขตและความคุ้มครองของกฎหมายแรงงานซึ่งรวมถึงสิทธิในการเคลื่อนไหวและการต่อรองร่วม ในทวีปเอเชียการจ้างงานในภาคเศรษฐกิจนอกระบบมีอัตราส่วนเป็นร้อยละ 65 ของการจ้างงานนอกภาคเกษตรกรรมทั้งหมด

ก้าวต่อไป

- องค์การนายจ้างทั่วภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิกร่วมงานกับองค์การแรงงานระหว่างประเทศเพื่อเพิ่มบทบาทของสตรีโดยให้ผู้ประกอบการหญิงมีโอกาสในการแสดงความคิดเห็น ผู้ประกอบการหญิงยังมีตัวแทนในองค์การนายจ้างทั่วโลกน้อยเกินไป ในการดำเนินงานในภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิกมีการสำรวจความต้องการของผู้ประกอบการหญิงและวางแผนช่วยเหลือคนเหล่านี้รวมอยู่ด้วย
- ที่ฮ่องกง ประเทศจีน แม้อันที่เป็นคนงานต่างด้าว 240,000 คนเป็นสมาชิกสหภาพแรงงานประมาณ 20 แห่งซึ่งได้รับการสนับสนุนจากสหภาพแรงงานแห่งฮ่องกง (Hong Kong Congress of Trade Unions)
- ที่การาจี ประเทศปากีสถาน กลุ่มคนขับแท็กซี่ รถบรรทุกและรถโดยสารสามารถก่อตั้งสหภาพ แรงงานการขนส่งภาคเอกชนได้สำเร็จ โดยได้จดทะเบียนสหภาพกับสำนักงานแรงงานประจำเมือง แม้ว่ากฎหมายของประเทศจะระบุให้ตั้งสหภาพตามบริษัทแต่สหภาพของคนขับรถเหล่านี้กลับตั้งขึ้นตามเส้นทางรถ
- ที่ติมอร์ตะวันออก หลักการขั้นพื้นฐานต่างๆ ขององค์การแรงงานระหว่างประเทศรวมถึงเสรีภาพในการสมาคมและสิทธิในการต่อรองร่วมได้รับการบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ของประเทศและองค์การแรงงานระหว่างประเทศได้ช่วยร่างกฎหมายแรงงานฉบับใหม่ด้วย
- ที่อินโดนีเซีย องค์การแรงงานระหว่างประเทศดำเนินโครงการสร้างความไว้วางใจและประสิทธิภาพด้านแรงงานสัมพันธ์เพื่อส่งเสริมเสรีภาพในการสมาคมและการต่อรองร่วม องค์การได้อบรมประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้ง 6,000 คนในเจ็ดจังหวัดซึ่งรวมถึงเจ้าหน้าที่ ผู้ตรวจและผู้ไกล่เกลี่ยด้านแรงงานจำนวน 2,000 คน และตัวแทนสหภาพแรงงานและองค์การนายจ้างในจำนวนเท่าๆ กัน
- ที่เวียดนาม โครงการส่งเสริมเสรีภาพในการสมาคมและสิทธิในการต่อรองร่วมขององค์การแรงงานระหว่างประเทศมีส่วนสำคัญในการก่อตั้งศูนย์บริการด้านแรงงานสัมพันธ์ในเจ็ดจังหวัด

บทบาทขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ

ปฏิญญาองค์การแรงงานระหว่างประเทศที่ได้ประกาศใช้ใน ค.ศ.1998 บังคับให้องค์การต้องสนับสนุนความพยายามของประเทศสมาชิกที่จะประกันหลักการและสิทธิขั้นพื้นฐานต่างๆ ในการทำงานซึ่งรวมถึงเสรีภาพในการสมาคมและการต่อรองร่วมด้วย ปฏิญญานี้ทำให้เกิดแผนเค้าโครงความช่วยเหลือทางเทคนิคฉบับใหม่ที่ได้ผล แผนนี้มีแนวความคิดต่างๆ ตั้งแต่คำแนะนำในการแก้กฎหมายไปจนถึงโครงการระยะยาวต่างๆ ที่หลากหลาย ในปี ค.ศ.2000 แผนปฏิบัติการฉบับแรกที่ได้จัดทำขึ้นเป็นส่วนหนึ่งของการติดตามผลของปฏิญญานี้ดังกล่าวได้รวบรวมรายชื่อประเทศที่ต้องการความช่วยเหลือทางเทคนิคกว่า 50 ประเทศ ตั้งแต่นั้นมาหลายประเทศที่ขอความช่วยเหลือได้ดำเนินโครงการและกิจกรรมต่างๆ ร่วมกับองค์การแรงงานระหว่างประเทศโดยมีผู้บริจาคเงินสนับสนุนการดำเนินงาน ในทวีปเอเชียการดำเนินงานด้านนี้จะเน้นเรื่องเสรีภาพในการสมาคมและการต่อรองร่วม โดยมุ่งพัฒนาศักยภาพขององค์กรต่างๆ ในภาครัฐรวมทั้งองค์การนายจ้างและลูกจ้าง ซึ่งจะส่งเสริมความสัมพันธ์อันดีในหมู่องค์กรต่างๆ ทั้งสามภาคนี้ โครงการต่างๆ ดังกล่าวกำลังดำเนินงานอยู่ในหลายประเทศรวมทั้งบังกลาเทศ กัมพูชา ติมอร์ตะวันออก อินโดนีเซียและเวียดนาม